

நண்பர் லண்டன் பத்மநாப ஐயர் புண்ணியத்தில் குந்தவை என்ற அருமையான ஈழத் தமிழ் எழுத்துாளரைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பு கிடைத்தது. குந்தவையின் 'யோகம் இருக்கிறது' சிறுகதைத் தொகுப்பு ஆர அமரப் பதித்து அசைபோடப்பட வண்பிய ஒன்று. அத்திபித்தாற்போல் எழுத்தும் குந்தவை (இயற்பெயர் சடாட்சரதவே) புலம் பெயராத ஈழ எழுத்துாளர். அவர் கதைகளுக்கு அசாத்திய வலிமை சரேக்க இந்த ஒன்றே போதும். அகதியாக ஆயிரக் கணக்கான காதம் தள்ளி உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிற இழப்பைப் பற்றிக் கழிவிருக்கத்தோடும் தன்னிரக்கத்தோடும் கதைப்பவையிலலை அவை. வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த காலகட்டத்தில், பிறந்த மண்ணை விட்டு வளையறாமல் அங்கயே இருந்து நிகழ்த்தும் பதிவுகள் குந்தவையின் கதைகள். முந்திய வாகியத்தையே நிரேடியாக வாசிக்காமல், புலம் பெயர்ந்த ஈழ எழுத்துாளர்கள் பற்றிய ஒரு தமிழக எழுத்துாளரின் கருத்து என்று உள்வரியவை வலிந்து நுழைத்துப் பதிப்பவர்களையப் பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்லப் போவதில்லை.

"யுத்த பிடியை விட்டு அலறி அடித்துக் கொண்டு வளையறோது மண்ணின் நசீப்புடன் மக்கள் துயரங்களையப் பங்கிடும் ஒருத்தியாய் வாழ்ந்த நிரேமயினால், குந்தவையின் கதைகள் இரண்டு தசாப்த காலத் தமிழ் ஈழத்தின் உண்மையான

வரலாறாகப் பதிவாகிறது" என்று எஸ்.பொ தன் முன்னுரையில் (எஸ்.பொவின் மித்ரா பதிப்பக வளையீட்டு இந்தப் புத்தகம்) குறிப்பிடுவது நபுறு சதவீதம் உண்மை.

எனக்குப் பபிக்கக் கிடதைத் தவரையில் வழமையானதாகப் படும் ஈழத் தமிழ் மன இயக்கத்துக்கும் எழுத்து நடக்கையும் மாறான (எஸ்.பொ, முத்துலிங்கம் போன்ற விதிவிலக்குகள் தவிர்த்து) அடங்கி ஒலிக்கும் குரலும், போர் மறுப்புத் தொனியும் எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமான பண்ணியப் பார்வையுமாக (இது பண்ணியம் கட்ட இல்லலை - தாயியம்) எழுதும் குந்தவகை குறந்த சொற்களில் கதை நடத்திப் போகிறார். கதை நிகழ்வில் ஆசிரியரின் குறுக்கீட்டு ஒரு பிரகடனமாகவோ, விமர்சனமாகவோ, எள்ளலாகவோ குறந்த பட்சம் வாக்கிய முடிவில் ஆச்சரியக் குறியாகவோ கட்ட இல்லாத அதிசயம் தான் குந்தவகை கதைகள் ஆழ்ந்து பபிக்க வகைகிறது.

'பெயர்வு' என்று அற்புதமான ஒரு கதை.

போர் நடக்கும் பபியிலிருந்து வளையறேக் கடலில் படகில் பல மணி நேரம் பயணம் செய்து இடம் பெயரும் இளம் தம்பதிகள், அவர்களுடைய குழந்தை பற்றிய கதை இது.

'எல்லாவற்றையும் அப்படியே போட்டது போட்டபபி விட்டு ஓடி வந்தாகி விட்டது.

வீட்டை விட்டு வளையறே வந்தபின், ஒரு இரவு கட்ட ஒழுங்காக நித்திரை என்ற ஒன்றில்லை. அதுவும் நேற்றிரவு ஒரு கண் மட்டவில்லை.

படக்கக் கிடதைத் இடம் ஒரு பள்ளிக்கட்ட மண்டபம். நித்திரை கொண்டிருக்கலாம். முடியவில்லை. வரும் வழியில் கதைபிப் பாலத்தகை கடக்கையில் பாலத்தின் கீழ் நிறைந்திருந்த நீரில் மிதந்த குழந்தையின் உடல் சிற்றலகளால் அலைப்புண்டதுபோல் அவள் நினவிலும் அலைப்புண்டது. அதோடும், கைப்பிபிச் சுவரோடும், நாலு பரேன் கதை தாங்கலுக்கும் திமிறிக் கொண்டு அற்றிய அந்தத் தாயின் கதறல். பாவி. ஏன் இடும்புக குழந்தையைத் தவற விட்டாள்? பாலத்தின் மலே நடக்கையில் களைத்து விழுந்தாளோ? நரிசலில் சிக்கண்டு கதை தவற விட்டாளா?

படகின் மறு மபிலையிலிருந்து ஒரு குழந்தை வீட்டுக் கத்துவது கட்டேடது.

தொடர்ந்து தாயின் சமாதானப்படுத்த முயலும் காரலும் கட்டேட்து.

சிவரஞ்சனி தன் மடியிலிருந்து அமுதனைத் தடவிக் கொடுத்துள்ளாள். அவனின் ஈரம் வழியும் உடலில் நீ ரை வழித்து விடும் போதெல்லாம் அவனுக்குக் காய்ச்சல் கீ ச்சல் வரக்கூடாதே என்று உள்ளூர் அங்கலாய்ப்பாக இருந்தது.

கடல், படகு தன் உடம்பை படகு கிழித்துச் சிலைவது பொறுக்காதது போல வாரித் தபற்றி இரந்து கொண்டிருந்தது. படகில் இருந்தவர்கள் ஓவ்வொரு வாரியடிப்பிற்கும் உடல் கொடுத்து நனைந்த வண்ணம் இருந்தனர்.

முதலில் இந்த அலையடிப்பிற்குள் சிலிர்த்து சந்தோஷமாகச் சிரித்த அமுதன் கட்ட இப்பொழுது சோர்ந்து விட்டிருந்தான். பசிகள்ளைப்புவேறும்"

உலர்ந்து போன பன். குழந்தை சாதாரணமாகச் சாப்பிடாது அதை. பணியாரம் சாப்பிட்டுப் பழகிய அந்த மழலை பசி பொறுக்க முடியாமல், 'அம்மா, பாண் கொடுங்கோ' என்று கடைகிறது. அம்மா மனம் உடன்து போகிறாள். பன்னகை கிழித்துக் குழந்தைக்கு ஊட்டும் போது பின்னால் இருந்து யாரோ பார்ப்பதுபோல் தோன்ற திரும்புகிறாள். பசித்த இன்னொரு குழந்தை ஏக்கத்தோடு அவளைப் பாரக்கிறது. பன்னின் இரண்டு துண்டங்களைப் பிய்த்து அந்தக் குழந்தையிடமும் நீட்டுகிறாள் இந்தத்தாய்.

குந்தவை என்ற ஒரு தாய் எழுதிய இந்தக் கதை போர்ப் பிரச்சாரம் செய்யும் எந்தக் கதையையும் விட உன்னதமானது. சர்வ தசீயத் தன்மை உண்டு இந்தத்தாய்மை எழுத்துக்கு.

விட்டுவிட்டு வந்த வீட்டு போரில் அழிகிறது. பஸ்ஸில் பயணம் செய்து அங்கே மீண்டும் போகிறாள் ஒருபெண். அவள் பார்வையில் அந்தப் பயணம் காட்சிர்ப்பமாக விரியும் கதை "வீட்டு நோக்கி".

"வீதியோரக் காட்டுச் சடிகள் சில வளைந்து நின்று, பஸ் சன்னலால் உள்ளதே தலை நீட்டிப் பார்த்து, விருட்டென்று மறைந்தன. பஸ்ஸைப் போக விட்டு, அதன் முதுகில் 'படபட' எனத் தட்டி வழி அனுப்பின. முன்பெல்லாம் கிணறுகளுக்கு அருகே பம்பு

நீ ர் குழாய் வழியாகப் பொங்கிப் பாய்ந்து கொண்டிருக்கும். வாய்க்கால் வழியோடித் தரகைகளை நிறைக்கும்.... புகையிலையோ, வங்காயமோ கிண்டி எடுத்து தின்னும் கிணற்றடிகளைச் சுற்றி ஈரப்பட இரூக்கும். அவற்றைச் சுவையையும், கற்புப்புமாய் மாடுகள் வந்து வந்து கட்டமாய் மயும். அவைபுற்களை இழக்கையில் வளிப்பும் பிச்சிகளைப் பிடிக்க என மாடுகளைச் சுற்றி நிற்கும் வள்ளைக் கொக்குகள் மாடுகளின் நகர் விறகேற்பத் தாமும் நகர்ந்து நகர்ந்து சிலலும் ... இப்பொழுது அவை ஒன்றுமில்லை. வரம்பு அழிந்து வட்டித் தவயல் வளிதான். எங்கும் திரித்தில் வயல்களாக வரம்பு கட்டுவது போல் நிற்கும் பனவடலிகளும் இன்றில்லை. ஓலைத் தரை விரித்த பனகைகள் அங்கு ஒன்றும் இங்கு ஒன்றுமாகத் தரிந்தன. கண்ணில் பட்ட மற்றவையாவும் எரிந்து முறிந்து போய் பாதியாக நின்றன".

போய்ச் சேர்ந்த வீட்டில் போரின் எச்சமாகத் தங்கிக் கிடந்த கண்ணிவெடி மடித்து அவள் இறப்பதில் முடியும் கதை இது. போரின் எச்சங்கள் இம்மாதிரிப் பாவப்பட்ட மக்கள்தான், யார் ஜெயித்தாலும் யார் தோற்றாலும் இழக்கப்பட்டவது மலின்படும் தப்பட்ட மனித உயிர்கள் தான் என்று சொல்லாமல் சொல்லுகிறார் குந்தவலை.

"நீ ரூக்குள் இறங்கிய பொழுதும் கால் தடமாறிக் கொண்டு வந்தது. படகின் வளிப்புறத்தைப் பற்றிக் கொண்டு கால்களை நீ ரூக்குள் அழுத்த ஊன்றிச் சமாளித்தான். மண்ணை அரித்துக் கொண்டு ஓடிய நீ ர் பித்த வெடிப்புக் கால்களாகக் குச்சுக் குச்சு தானிருந்தது".

இதை ஒரு பண்தான் எழுத முடியும். குந்தவலை முழு வற்றிப் பெற்றிருக்கிறார்.

(ராயர் காப்பி கிளப் நூலில் இரூந்து - கிழக்கு பதிப்பகம் வளியீடு)